

Liviu ORNEA

Ilustrație de text

Un bărbat cu o pușcă de vânătoare în spate merge singur, iarna, pe un drum. Un scriitor îl vede, scena îi inspiră un poem despre singurătate. Bărbatul citește întâmplător poemul, se recunoaște în el și îi scrie poetului, se explică. Alături scrisorii sale alte trei, primite de la trei femei. Scrisorile recompun viața a patru oameni: bărbatul cu pușca, soția lui, amanta lui care este chiar verișoara soției, fiica amantei. O poveste de dragoste, multă minciună, vieți chinuite, ascunzături, complicații și subtilități orientale, destine. Pe care fiecare dintre cele trei femei, la sfârșit, când află ce era de aflat, și le asumă: amanta se sinucide, fiica ei pleacă vrând să rupă cu trecutul, soția pleacă de asemenea. Bărbatul cu pușca rămâne singur. Acesta este rezumatul romanului *Pușca de vânătoare* de Yasushi Inoue.

N-am citit romanul, am văzut spectacolul omonim al Lianeii Ceterchi. Am stat de vorbă cu cineva care citise cartea, am discutat amănunte și am făcut figură perfect onorabilă, era ca și când aș fi citit. Am asistat la lectura unui roman, agrementată cu un pic de muzică, mișcare, costume și obiecte japoneze pentru atmosferă. Din păcate, nici costumele, nici decorul nu par a servi spectacolul, rămân la stadiul de „decorațiuni interioare“, ba chiar distrag, supărător, atenția spectatorului. Păcat, pentru că, evident, autoarea s-a documentat, a vrut să facă un spectacol autentic japonez. Totuși, oamenii aceștia au o altă sensibilitate decât cea europeană, gândesc altfel, au alte repere. În spectacolul Lianeii Ceterchi, doar scenografia și costumele sunt japoneze. E prea puțin.

Bărbatul cu pușca nu apare. Despre el, povestește, la început, scriitorul. Claudiu Istodor este impecabil, dozează perfect energia și vocea, poemul pe care îl spune e unul dintre cele mai frumoase momente ale spectacolului. Dar tensiunea la care reușește

el să ajungă contrastează violent și dezamăgitor cu momentul următor, scrisoarea fiicei amantei. Simona Mihăescu este foarte departe de rol, de atmosferă, glasul îi sună spart, neplăcut, nu convinge nicicum. Și este, de asemenea, dezavantajată de comparația inevitabilă cu Rodica Negrea, cea care susține scena a treia, scrisoarea soției. Rodica Negrea este, alături de Claudiu Istodor, cea care reușește să salveze ceva din spectacol, este o bucurie să o vezi și auzi. inteligentă, reținută, cu un control perfect al vocii și gestului, captează toată atenția de la prima intrare și e cea mai bună dovadă că, în acest spectacol, recuzita mai mult încurcă. Ultima scrisoare, a amantei, e jucată de Irina Movilă. În general corect, dar și cu unele stridențe.

Totuși, lipsurile cele mai mari ale spectacolului sunt la nivelul regiei, nu al jocului actorilor. Atunci când scenografia, decorul sau muzica nu sunt doar detalii fără funcție precisă, ele comentează tautologic textul. Aproape nimic din gesturile (cele care par indicate de regie) ale actorilor nu spune mai mult sau altceva decât textul (singura excepție ar putea fi ceremonia ceaiului schițată de Irina Movilă în final). Dar ceea ce lipsește cu desăvârșire din spectacolul Lianeii Ceterchi este relația dintre personaje. Cei patru nu comunică deloc, afară de o scenă în care Irina Movilă și Rodica Negrea sunt puse față în față, dar și acolo fiecare își spune partea, monologând. Regizoarea nu a vrut – curioasă opțiune! – sau nu a reușit să găsească prilejuri de a intersecta poveștile. Iar rezultatul este lipsa completă a tensiunii dramatice. Am revăzut de curând, la televizor, mai vechiul spectacol al Cătălinei Buzoianu cu *Teatrul descompus*. Și acolo sunt patru personaje care au povești separate, dar există atingeri, există relații, energii care se transmit. Aici nu. Palidă ilustrație de text.